

# Brian KEENE



## GHÓUL

KÉŽ BY MRTVÍ ODPOČÍVALI V POKOJI

GHÚL

Copyright © 2007, 2011 by Brian Keene

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Jež, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3508-2 (pdf)

# GHÚL

BRIAN KEENE

přeložil Jiří Jež

**FØBØS**

## PROLOG

Pat Kemp si sundal tričko dřív, než za sebou stihl zabouchnout dveře auta. Noční vánek mu ovíval záda. Tričko odhodil na stále teplou kapotu. Než dojeli na pěkné, rovinaté a odlehlé místo, svlékla si Karen i to svoje. Pat se na ni nemohl vynadávat. Roztáhla deku na mokré trávě přímo mezi náhrobky, zatímco on vytáhl další plechovku z ubývajícího balení piva Old Milwaukee. Plechovky se v dusném červnovém vedru začínaly zahřívat.

Jednu otevřel a nápoj ve tmě hlasitě zasyčel. Kolem okraje vybublala bílá pěna. Pat si usrkl a rozmrzele si povzdechl.

„Z tohohle místa mám husinu. Pořád nechápu, proč to prostě nemůžeme dělat v autě.“

Se zachichotáním si Karen ladně vyzula sandály a lehla si na deku. Prohnula se v zádech a vypnula ňadra, která se jí vzdouvala proti látce podprsenky. Protáhla se jako kočka. Překřížila a zase roztáhla své dlouhé, štíhlé nohy.

„Protože jsem ráda venku. Líbí se mi ty hvězdy a tma. Prostě romantika.“

Měsíc v úplňku visel na obloze jako bdělé žluté oko. Odrážel se ve vitrážových oknech kostela Karenina otce. Každé okno vyobrazovalo výjev z Nového zákona: Kázání na hoře, Ježíše krácejícího po vodě, Ježíše, který omývá

něčí nohy, jede na oslu... a samozřejmě jeho ukřižování i vzkříšení. Sakra, třeba ten měsíc opravdu bylo oko. Oko Boha, toho všemohoucího šmíráka. Kdyby to dělali ve stínu těch oken, měl by Pat pocit, jako by se na ně Pán opravdu díval (ne že by v Něj věřil). Napadlo ho, že možná právě o to Karen šlo. Třeba to nemělo co do činění s nějakými romantickými představami. Mohla se takhle mstít svému otci reverendovi a jeho Bohu tím, že to bude dělat ve stínu kostela. Ne že by to kdy přiznala. Pat přemýšlel, zda si je vůbec vědoma skrytého důvodu svého nutkání. Nejspíš ne. Když pomineme tuhle psychologii televizních kazatelů, je prostě a jednoduše stejně nadržená jako on.

Ale proč to musí dělat zrovna na hřbitově? Rozčileně se rozhlédl po náhrobcích. Nějak se mu to nezdálo. Proč souložit na místě, kde leží samí mrtví lidé? Sakra dobrý způsob, jak strávit páteční večer.

Karen si olízla rty. Ve tmě se leskly, byly rudé a vábívé.

Pat znovu usrkl piva a prohlížel si její ňadra, která zakrývala jen skrovná podprsenka a její dlouhé světlé lokny spadající přes holá ramena. Netupírovala si vlasy kamsi do výšky, jak to teď dělá většina holek ve škole, což se Patovi líbilo. Její mléčně bledá pleť kontrastovala ve svitu měsíce s plnými rudými rty. Zatímco ji pozoroval, Kareniny bradavky pod látkou ztuhly a navzdory jeho předchozí rozmrzelosti mu z ní ztvrdl. Byl to přirozený vývoj událostí. Patovi bylo osmnáct.

„Kromě toho,“ pokračovala Karen, přičemž si pomalu rozepnula podprsenku a odhodila ji stranou, „v tvém autě to děláme pořád. Není tam dost místa. Chytá mě z toho křeč za krkem a v boku.“

Ohlédl se zpátky na svůj chevrolet, který zaplatil z peněz určených na vysokou (přesněji spořicími dluhopisy, jež mu prarodiče kupovali ke každým narozeninám od jeho

dvou let), protože bylo vyloučeno, že by se na ni Pat někdy dostal. Jeho otec pracoval v papírně, stejně jako většina mužů (a mnoho žen) ve městě, a odbory většinu minulého roku stávkovaly. Stále se z toho finančně vzpamatovávali. Peněz bylo málo a rodiče si jeho studia nemohli dovolit. Známkový měl navíc průměrný a se sportovními dovednostmi na tom byl stejně. Příliš kouřil tabák i jiný matroš. Černý Chevrolet Nova s chromovanými koly proto představoval všechno, co na světě měl. Po škole a o víkendech pracoval na částečný úvazek v železářství, aby si vydělal na pojistku a benzín. Říkal si, že tam nejspíš bude dělat i poté, co vyjde školu. Možná nastoupí na plný úvazek. Vlastně si tím byl jistý. Promoce budou příští týden. Poslední ročník ze Spring Grove léta Páně 1984 bude vypuštěn do světa. Zbývaly už jen závěrečné zkoušky. Střední a základní školy měly v tu dobu padla. Bylo tady léto. Měl by si ho užít, dokud to jen jde. Pat si nedělal iluze. Krátce si oddechne a pak už to bude jen práce, práce, práce. Bude pracovat, dokud z něj důchod nebo alkohol neudělají chodící mrtvolu, podle toho, co ho vyřídí dřív.

Vzpomněl si na tatku, nastoupí tu cestu po něm. Anebo bude po něm a nic ho trápit nebude, jako jeho staršího brácha, který zahynul ve Vietnamu dva týdny před tím, než Amerika konečně stáhla vojáky.

Příští týden se spousta Patových kamarádů chystá do Ocean City v Marylandu na závěrečnou pařbu. Celý týden se budou opíjet, hulit a šukat a pak se vrátí domů, kde v tom budou před nástupem na vysokou školu pokračovat. Několik kluků a holek z lepších rodin s nalajnovanou budoucností plnou příležitostí se chystalo do Fort Lauderdale (předpokládal, že budou taky flámovat) a Dave McCormick s Jeremym Statlerem mají jet na výcvikový tábor. Sakra, dokonce i někteří z nižších ročníků míří za

plážovou kalbou, včetně jeho kamaráda Nicka Wagnera, který bude maturovat až příští rok. Zatímco se všichni ostatní baví, podnikají vzrušující dobrodružství nebo absolvují rituální přechod ze středoškolských let mezi mladé dospělé, Pat tvrdne doma a maká. Tento experiment při měsíčku s Karen uprostřed hřbitova luteránského kostela je vrcholem jeho absolventských avantýr. Když si ale Karen svlékla šortky a on spatřil bílé kalhotky a jemný chomáček světlých chloupků, který zpod nich vyčuhoval, bylo mu to jedno. Všimla si jeho prudkého nádechu. Usmála se.

„Chceš mě?“

Pat přikývl. „To víš, že chci.“

„Jen proto, že se mnou můžeš spát,“ škádlila ho. „Ve skutečnosti mě nemiluješ.“

„Ale miluju,“ zalhal. Ve skutečnosti ji nemiloval, nebo si to alespoň nemyslel. Pat si nebyl jistý, jestli byl někdy zamilovaný. Možná v páté třídě, když celý den zíral na Marshu Morrellovou, protože byla překrásná. Byla to však spíš dětská láska, nikoliv ona romantika, kterou vídal ve filmech a slýchal o ní mluvit ostatní. Pat a Karen spolu chodili od prváku. Vyrazili spolu i na školní ples (na její naléhání, a panečku, jak se mu za to kamarádi z dílny smáli) a vídali se každý víkend. Přes to všechno ji ale nemiloval. Pat zůstával s Karen proto, že měla sex ráda stejně jako on. Zul si boty (černobílé vansky se vzorem lebek a zkřížených kostí) a sportovní ponožky. Postavil se bosý do mokré trávy. Z autorádia se nocí tiše linula Princova kazeta *Purple Rain*. Pat osobně Prince fakt nesnášel, skoro stejně jako nenáviděl Duran Duran a Culture Club. Ale právě teď byl Prince všude, bylo to žhavé zboží. Žhavé jako kouř. Hráli ho ve všech rádiích a na MTV (Pat ještě neměl kabelovku, ale jeden z jeho kamarádů ano, a tak trávili spoustu času hulením a sledováním MTV). Karen Prince



milovala. Před třemi týdny Pata donutila, aby ji vzal na jeho film, a on málem usnul (kromě té části, kdy se Apollonia svlékla, a pasáží s tou hustou fialovou motorkou). Měl rád Iron Maiden a Judas Priest a Quiet Riot a bratrova stará alba Deep Purple a Black Sabbath. Ta alba byla tím jediným, co po něm Patovi zůstalo. Ale pokud jste bydleli na předměstí, tak jste prostě kopii *Purple Rain* nebo 1999 mít museli. Kromě toho holky Prince žraly, zvláště Karen a zvláště *Purple Rain*, takže měl jednu kazetu schovanou pod palubní deskou. Nic Karen nedostalo do nálady spolehlivěji než pivo, trocha trávy a *Darling Nikki*.

Právě tak jako teď.

„Pojď sem. Lehni si ke mně.“

S úsměvem se natáhla a vzala ho za ruku. Její prsty byly chladné a smyslné. Jemný dotek jejích nehtů ho šimral na kůži. Cítil, jak v reakci na to ztuhnul. Karen začala zpívat spolu s písní něco o masturbaci nad časopisem.

Dopil pivo, odhodil plechovku a nechal Karen, aby ho stáhla vedle sebe na deku. Vleže se objali, zapletli se do sebe nohama, zkoumali svá těla a vzájemně se laskali. Hladově ho líbala, ústa měla otevřená a vlhká, její jazyk klouzal po jeho. Ruce jí sjely k jeho džínům, zatímco Pat jemně hladil její ňadra a cítil, jak jí mezi jeho palci a ukazováčky tuhnou bradavky. Karen mu rozepnula knoflík u kalhot, potom poklopec a Pat se prohnul v bocích, aby mu mohla džíny rovnou sundat. Z boxerek mu vykoul penis a Karen se zajiskřilo v očích.

*Ježíši, pomyslel si. Pokaždý, když na to vlítmem, je ještě nadržенější.*

Sundala si kalhotky, lehla si na záda a roztáhla nohy. Její vlhký klín se leskl ve svitu měsíce. Pat spěšně vylovil z odhozených kalhot kondom a trhl obalem. Nemohl ho otevřít. Zběsile roztrhl celofán zuby.

Karen se zachichotala, dráždila ho rukou a udržovala ho tvrdého.

Pat si nasadil kondom a vsunul se jí mezi nohy, pak vklouzl dovnitř a vzdychl. Když ho obklopilo její teplo, zavřel oči.

Miloval ji? Ne. Ale miloval tohle. Miloval být v ní. A jestli jsou tohle opravdu nejlepší dny jeho života (jak na tom neustále trval jeho šéf v železářství), tohle je skvělý způsob, jak je završit.

Píseň *Darling Nikki* se přelila do *When Doves Cry*. Karen ho sledovala, jak se do ní pomalu zasouvá a vysouvá v rytmu hudby (i když pochybovala, že si to uvědomuje). Pat se na ni při milování nikdy nedíval. Ale líbal ji, objímal a šeptal její jméno. Když se udělal, sevřel ji tak pevně, že nemohla dýchat. Občas na ni zajímavě mluvil, skládal jí nesmyslné sliby a pochleboval jí. Nechával se unést silou okamžiku. Její kamarádky tomuto intimnímu povídání říkaly polštářové řečičky, i když Karen si vždycky myslela, že to zní spíš jako dětské kecy.

Ale pokud v ní uměl vyvolat to, co cítila teď, nevadilo jí to. Navzdory tomu, že ho ten akt měnil spíš v dítě než v muže. Během těch chvil si totiž připadala naživu. Její nejlepší kamarádka Becky Schrumová se jí za poslední rok několikrát zeptala, proč chodí s Patem. Karen si mohla vybrat kteréhokoli kluka ze školy, tak proč zůstat s tímhle ztroskotancem z učňáku, jehož hlavní činností je kouření marihuany za dílnou a celonoční poslouchání kazet Motley Crue? Bylo to kvůli tomu, co cítila, když se jí dotýkal. Pato-  
vy prsty byly elektrizující. Jeho oči ji hltaly a zbožňovaly. V centru jeho pozornosti si připadala žádaná.

Karen Moorová byla prostřední dítě. Její starší sestra Kathy k velké radosti Kareniny matky studovala třetí

ročník Boston College. Její mladší sestra, jedenáctiletá Katie, se zase intenzivně angažovala v církevní skupině mládeže, což těšilo Karenina otce, reverenda luteránského kostela Golgoty. Kareniny zájmy a aktivity nenadchly ani jednoho z rodičů. Její dobré známky se setkávaly spíše s nezájmem než s nadšením. Na školní představení, ve kterých hrála (letos *Sen noci svatojánské* a předloni *Drácula*), se nepřišel podívat ani jeden z nich. Vždycky se odvolávali na dřívější povinnosti s ostatními dcerami. Užij si to, miláčku, a zlom vaz. Otec se o ni zajímal jen tehdy, když ji opakovaně varoval před nebezpečím předmanželského sexu a užívání drog nebo hořekoval, že poslouchání Madonny a Prince je rychlá cesta do pekel. Přesně kvůli těmhle kecům se pohádali i dnes večer.

Pat si jí všímál, a co víc, poskytoval jí právě to, před čím ji otec varoval – sex a drogy. Věděla, že ji nemiluje, ale to ničemu nevadilo, protože ona jej taky nemilovala. Byl jen prostředkem k dosažení cíle, jakýmsi provizorním řešením. Jeho úkolem bylo podržet ji v náručí, než na podzim odejde na vysokou školu (nechystala se na Boston College, vychodí jen York Community College). Doufala, že si mezitím zajistí v Yorku byt a vymaní se ze stínu svých sester. Věřila, že časem potká na vysoké někoho jiného, kdo ji bude opravdu milovat a koho bude skutečně milovat ona. Někoho, kdo jednou provždy zlomí prokletí té hrozného emoční apatie.

Beckyin přítel Adam Senit se tuhle Karen žertem zeptal, jestli se už cítí jako dospělá (Becky a Adam budou maturovat až příští rok). Karen odpověděla, že ne a že nevnímá žádnou změnu. Vůbec žádnou. Byla to pravda pravdoucí. Něco cítila až teď, když se Patovi napínaly svaly cestou k vyvrcholení. Právě v takových chvílích si uvědomovala, že cosi je jinak. Vnímala, že si jí někdo všímá. Někdo ji

potřebuje. Chce. Váží si jí a je pro něj důležitá. Právě tato emoce, onen pocit vlastní hodnoty, ji přivedl k vlastnímu vyvrcholení.

Zpod příkrývky se jí do zad zaryl kamínek. Sotva si toho všimla.

Karen zavřela oči a zadržela dech. Udělala se.

Pat naopak oči otevřel, ztěžka dýchal s hlavou zakloněnou k noční obloze a jeho vzdechy přehlušovaly Prince.

Kareniny boky se pod ním vzedmuly, když ucítla, jak vystříknul. Jeho tělo ochablo a sesunulo se na ni. Karen ležela bez hnutí a lapala po dechu. Přitiskla se k jeho hrudi. Pat si odhrnul zpocenou ofinu z očí a povzdechl si.

„To bylo sakra dobrý.“ Zasmála se a na tváři ji polechtaly chloupky na jeho hrudníku.

Pat přemýšlel, kde nechal cigarety. Rozhlédl se kolem, zatímco stále ještě ležel na Karen, a ztuhl.

Někdo je pozoroval.

Dvacet metrů od nich se na náhrobku cosi krčilo. Tma tomu zastírala veškeré rysy. Pat nedokázal říct, jestli je to muž, nebo žena, zda je to někdo mladý, nebo starý. Sedělo to zcela nehybně, ztuhlé jako kámen. Přestože šmíráka halila temnota, vypadalo to, že vydává bledou, slabou záři.

Karen ucítla, že Patovo tělo ztuhlo, ale tentokrát to bylo úplně jiné, než když se milovali. Vyklouzl z ní a ona zalapala po dechu. Nesnášela ten náhlý pocit prázdnoty.

„Co se děje?“

„Někdo nás pozoruje. Špehuje nás.“

„Kde?“

„Tamhle.“

Zahleděl se do tmy. Snažil se rozeznat nějaký obličej nebo jen oči, ale zůstávalo to ve stínech. Znovu si všiml tlumené záře, která jako by vycházela ze samotné postavy.

„Hej,“ zakřičel Pat na šmíráka. „Co tam sakra děláš, chlape?“ Neodpovědělo to a ani se to nehnulo.

Karen se posadila a popadla tričko, aby se zakryla.

Pat vyskočil s rukama sevřenýma v pěst. „Co máš za problém, kámo? Chceš natrhnout prdel?“

Kdesi v lese hraničícím se hřbitovem zahoukala sova. Cvrlikající hmyz utichl.

Karen se zadívala směrem, kterým Pat křičel. Pak se začala smát. Jednou dlaní plácla do deky a zavyla smíchy.

„Tobě to připadá vtipný?“ Podrážděně se na ni podíval. Karen se začala smát ještě hlasitěji, natáhla si kalhotky a zapnula podprsenku. Patův penis už ochaboval a kondom z něj jen visel. Ten pohled v ní vyvolal další záchvat smíchu.

„Co je to s tebou?“

„Je to socha, blbečku.“ Ukázala tím směrem. „Viděla jsem ji, když jsme přijeli. Je to takový ten kamenný anděl v životní velikosti, které si lidé dávají na náhrobky.“

V autorádiu přešla Princova *When Doves Cry* do *I Would Die For You*.

„Socha?“ Pat se v rozpacích ohlédl a zapátral po vytesané figurě.

Byla pryč.

„Už tam není.“

Karen už se ani neotočila. „Přestaň blbnout. Začínám strážlivět.“

„Já ne...“

Pak ho do nosu praštil ten puch. Když mu bylo deset, jel Pat jednoho nedělního odpoledne na kole na bleší trh do Colonial Valley, kde si po pěti centech koupil baseballové kartičky nováčků Buckyho Denta a Ricka Dempseyho. Cestou domů mu kartičky vypadly z tašky. Když zastavil, aby je posbíral, všiml si, že u silnice leží láhev od

limonády. Zbytek sladkého pití přilákal myš, která vlezla do láhve, ale už se z ní nedostala ven. Nakonec v ní uhnula a pařící slunce podél silnice ji doslova uškvařilo. Pat vyzkoušel, co se stane, když převrátí láhev dnem vzhůru. Z myši zůstala jen břečka, která vytekla z láhve na zem. Byl z ní cítit neuvěřitelný zápach, jenž byl tak silný, že z něj začal slzet. Sebral kartičky a ujížděl domů, ale po zbytek dne mu bylo špatně od žaludku. V životě necítil nic odpornějšího.

Ale tohle bylo mnohem horší.

Páchlo to jako něco, co hnilo v otevřeném hrobě.

Karen vytřeštila oči a zírala na cosi za ním. Vykřikla.

Do Pata něco vrazilo, ještě než se stačil otočit. Srazilo ho to k zemi. Do zad se mu zabořila drtivá tíha a vytlačila mu vzduch z plic. Vzpouzel se, ale nemohl se pohnout. Puch byl už nesnesitelný. Mohutná ruka s drápy ho uchopila za hlavu a zabořila mu obličej do země. Než mu hlína zastřela zrak, zahlédl zlověstné černé pařáty. Byly dlouhé, zkroucené a zanesené hlínou. Zatímco se jeho obličej zárýval hlouběji do země, bláto se mu hrnulo do uší a nosu.

Karen ječela jako smyslů zbavená.

Patovi se podařilo uvolnit hlavu ze sevření. Otevřel ústa, nadechl se a chtěl na ni zakřičet, aby utekla směrem ke správcovu domu a zavolala policii, ale ta ruka se ho opět rychle zmocnila. Na tváři ucítil její chlad a tvarohovitou tkáň, již pokrýval průsvitný sliz.

Útočník praštil Patovou hlavou o náhrobní kámen. Jednou. Dvakrát. Tvrdě. Obličej mu otupěl a viděl rozmazaně. Vlastně to ani nebolelo, což ho překvapilo. Při třetím nárazu uslyšel zapraskání a přemýšlel, co to je. Ten zvuk byl velmi hlasitý. Zalilo ho teplo a chtělo se mu spát. Pak už o ničem nevěděl. Nejlepší dny života Pata Kempa byly u konce.

Karen křičela hrůzou, když sledovala, jak mozek jejího milence stéká po zkrvaveném náhrobku. Vypasený útočník se rozesmál. Jeho nahé tělo bylo v měsíčním světle bílé. Tyčil se nad Karen a ze znetvořených končetin mu odkapával sliz. Mezi nohama mu viselo cosi obhlavného. Pohupovalo se to a kroutilo jako chlupatý had. S lidstvím jej pojilo jen to, že měl dvě ruce, dvě nohy a hlavu. Tím ale veškerá podobnost končila. Karen ovanul ten nesnesitelný puch.

„P-prosím...“

Věc mezi nohama toho tvora ztuhla a namířila k ní jako magnet. Zavzlykala, stáhla se a začala ustupovat po čtyřech jako krab.

Daleko se nedostala.

Tmu protínal jen Princův zpěv, ale kromě mrtvých zde nebyl nikdo, kdo by jej slyšel.

O hodinu později se přes hřbitov plížila další postava. Svítila si na cestu baterkou. Autorádio mělo funkci automatického přetáčení, takže Princova kazeta hrála dál. Smuteční kytarové sólo titulní skladby kvílelo a dosahovalo hřmotného crescenda. Dotyčný cosi zareptal a stereo vypnul. Na hřbitově opět zavládlo ticho. Prohledával náhrobky, dokud nenašel, co hledal: šperky – většina patřila oběma teenagerům a některé i dalším lidem. Schoval kořist do kapsy a věnoval se svému úkolu.

Mrak zahalil měsíc a noc potemněla. Pohlédl vzhůru a otrásl se.

Pak posbíral jejich zkrvavené oblečení a deku, prázdné plechovky od piva, nedopalky cigaret a další věci a všechno to naložil do kufru auta. Zbytky Patova těla naházel na hromadu a zabouchl kufr. Vydrhl z náhrobku Patovu krev a kousky mozku. Při tom hrůzném úkonu se mu zvedal

žaludek. Průzračná voda nejdříve zrudověla a pak získala červenou barvu Patovy krve. Dotyčný dočistil náhrobek a následně vyprázdnil kbelík daleko od místa činu. Vrátil se, sedl za volant chevroletu, nastartoval a odjel. Přední světla zůstala zhasnutá. Řidič jel pomalu, aby nemusel brzdit, a tedy ani blikat výstražnými světly, která by mohl zahlédnout nějaký noční kolemjdoucí vracející se domů z pozdní směny v papírně nebo z poslední služby ve Whistle Shopu. Anebo děti, co se potulují kolem hřbitova, ačkoliv by měly být v posteli.

Auto pohltila tma. Jedinou známkou toho, že tam někdy stálo, byly dvě hluboké rýhy v trávě, které za sebou zanechaly jeho pneumatiky. Na hřbitově bylo opět pusto, a když sova zahoulala podruhé, nebyl v okolí nikdo, kdo by ji slyšel.

Dokonce ani mrtví.



Byl první den letních prázdnin a Timmymu Gracovi se hlavou hemžily neomezené možnosti. V následujících třech měsících očekával vzrušení, zábavu a skvělá dobrodružství. Těšil se na toulky v lesích, které čekaly na prozkoumání, projížďky na kole k novinovému stánku, kde si koupí svou týdenní dávku komiksů, na rybaření u místního rybníka, stanování, vyprávění strašidelných příběhů, a hlavně na vysedávání a zážitky v klubovně. Všechno to začínalo v sobotu ráno u televize, kde dávali jeho oblíbené animáky.

Mléko v misce se přeměnilo v sladkou, pestrobarevnou kaši. Timmy spolkl další lžíci ovocných cereálií, upřeně zíral na televizi a snažil se ignorovat svého otce.

„Timothy, slyšíš mě?“ udeřil na něj Randy Graco zvýšeným hlasem, který konkuroval i hlasitosti televize.

Timmy přikývl a odhrnul si tmavou ofinu z očí. „Ano, tati. Vypleju zahradu. Udělám to, až skončí *Thundarr*.“

*Barbar Thundarr* byl Timmyho oblíbený pořad, který nahradil *Herkuloidy* a před nimi *Tarzana, pána džungle*, a ještě předtím *Zemi ztracených*. (Bugs Bunny a kačer Daffy ovšem zůstávali úřadujícími šampiony.) Dva z jeho oblíbených komiksových tvůrců, Steve Gerber a Jack Kirby,

měli na svědomí Thundarra a Timmy byl na něm závislý. Mnoho dětí ve škole tvrdilo, že *He-Man a vládci vesmíru* jsou lepší, ale Timmy se mohl jen smát. Byli to zelenáci. To on je znalce animáků.

„Ne,“ namítl jeho otec sice trpělivě, ale rozhodně. „Uděláš to hned. Žádné dohadování.“

„Tati...“ Sobotní televize se mu vzdalovala.

„Jestli chceš kapesné, aby sis mohl kupovat komiksy a hrát ty pitomé videohry, budeš muset pracovat na zahradě a kolem domu. Taková jsou pravidla.“

Timmyho dědeček, který seděl na gauči vedle vnuka, si povzdechl. „Proč ho nenecháš na pokoji, Randy? Je první den prázdnin. Thundarr a Ookla Mok bojují s krysím lidem. Zahradu může okopávat později.“

„Ty se do toho nepleť. Já rozhodnu, co je pro mého kluka nejlepší.“

„Nemůžu se do toho neplést,“ opáčil děda. „Děláš tady hluk, zatímco já se snažím dívat na animáky. Když mluvíš, nic neslyším.“

V televizi vyskočila reklama na hračku, kterou Timmy nechtěl. Přesto ji sledoval a předstíral zájem. Ve vzduchu cítil napětí. Jeho otec a dědeček se na sebe dívali. Pak si děda odkašlal a vrátil se zpátky k televizi.

Timmyho otec nasadil pomalý tón, který používal, když mívál Timmy malér.

„Tati, opravdu bych si přál, abys nepodkopával mou autoritu v domě. Dohodli jsme se, že pokud tu s námi budeš bydlet, musíš respektovat Elizabethinu a mou...“

„Pšt.“ Přerušil ho Timmyho dědeček. „Kolikrát ti to mám říkat? Neslyšíme televizi, když mluvíš.“ Timmy potlačil úsměv.

„No nic,“ zabručel Randy Graco. „Udělám to sám.“

Pohlédl na svého otce se synem a vydal se ke dveřím.

Při odchodu ještě utrousil. „Tohle není konec. Nebudu to snášet celé léto.“

Když odešel, Timmy s dědečkem se na sebe podívali a zasmáli se. V kuchyni tiše hrálo rádio píseň Dolly Parton, kterou milovala Timmyho máma Elizabeth. Z venku k nim dolehlo, jak Randy otevírá dveře od garáže.

„Díky, dědečku.“

„To nestojí za řeč. A navíc, tohle je důležitější. Kéž by takové věci existovaly, když mi bylo tolik co tobě.“

„Na co ses díval v televizi ty?“

„Díval? Já se nedíval na nic – ani jsme televizi neměli. Poslouchali jsme rádio. Taky v něm vysílali nějaké pořady, ale byly úplně jiné, než jsou teď.“

Timmy se zamračil a snažil se představit si, jaké by bylo poslouchat Thundarra namísto Michaela Jacksona, Cyndi Lauper, Hueye Lewise, The News and Journey a *Come on Eileen* od Dexys Midnight Runners, které v rádiu hrávali normálně. Timmy zrovna začínal objevovat hudbu. Iron Maiden. Twisted Tongues. Sugar Hill Gang. Duran Duran. The Eurythmics. Van Halen. A nové undergroundové metalové kapely jako Metallica nebo Slayer a Anthrax, na které ho navedla děcka ze školy. Dále poslouchal také starší věci jako *2112* od Rush a *Mob Rules* od Black Sabbath a Diova sólová alba. Jeden ze spolužáků mu ukázal, že když otočí Diovo album vzhůru nohama, vyhlásí slovo *dábel*. Timmy si nebyl jistý, jaký druh hudby se mu líbí, ale věděl, že to není *Come On Eileen*. Ta písnička byla dobrá jen k vyprávění sprostých vtípků, když se scházeli na hřišti.

„Kdepak,“ opakoval dědeček, „žádné takové pořady jsme neměli.“

„A co jste teda měli?“ zeptal se zmateně Timmy. Dědeček se zamračil.

„Tak hele. Měli jsme *The Shadow*. To by se ti líbilo. *Zelený sršeň* a *Lights Out*. *Osamělý jezdec*. *Amos and Andy*. Jo, a samozřejmě *Supermana*.“

„Supermana dávali už tehdy?“

„To teda. Ale *Thundarra* bohužel ne.“

„Toho máš radši?“

„No jasně.“ Dědeček ztišil hlas do šepotu. „*Superman* je sráč.“

Oba se při tom zakázaném slově zasmáli. Timmyho babička zemřela před pěti lety. Ačkoliv to Timmy nikdy nepřiznal nahlas, pamatoval se na ni jen stěží. Obzvláště mu dělalo problém vybavit si její hlas. Trápilo ho to. Dane Granco, Randyho otec a Timmyho dědeček, s nimi žil posledních devět měsíců. Špatně došlápl na žebříku, když všel vánoční svítýlka, a zlomil si krček, načež následovala téměř fatální epizoda zápalu plic. S přihlédnutím k jeho srdeční vadě a celkově chátrajícímu zdraví ho Timmyho rodiče nastěhovali k sobě domů. Bylo to lepší, než aby ho odložili do domova důchodů. Zabydlel se ve volném pokoji na konci chodby hned vedle svého vnuka. Timmy si čas strávený s dědečkem užíval. Děda byl skvělý, úplně jiný než ostatní dospělí, a především ti staří. Nemluvil s Timmym povýšeně a nezacházel s ním jako s dítětem. Zachoval si smysl pro humor. Komunikoval s ním jako se sobě rovným a upřímně se zajímal o věci, které měl Timmy rád. Ranní sledování sobotních animáků brali jako jednu ze svých týdenních tradic. Timmyho otec Randy pracoval sedm dní v týdnu na směny v papírně, kde nacházela práci většina mužů z města. Pan Messinger, jemuž patřil novínový stánek, kde si Timmy a jeho dva nejlepší kamarádi Doug Keiser a Barry Smeltzer každý týden kupovali dávku komiksů, jim jednou sdělil, že pokud papírna zkrachuje, celé město zvadne a odporoučí se do háje. Všechny ostatní

podniky ve městě, čistírny, hospody, pizzerie Genova, obchod s potravinami, pošta, železářství, autoservis Old Forge, dokonce i kostely, přežívaly a umíraly v závislosti na tom, jak se dařilo papírně. Pokud měla špatné čtvrtletí papírna, mělo špatné čtvrtletí i město. Odbory loni vyhlásily stávkou, a když vedení neustoupilo, protáhla se stávka na deset měsíců. Timmy si vzpomínal, jak při projíždce městem na kole zahlédl svého otce mezi stávkujícími. Vypadal unaveně a zničeně; šoural se jako zombie ve filmu *Úsvit mrtvých*, který Timmy viděl jednou pozdě v noci. Vypravoval si, jak si otec stěžoval na stávkokaze a jak mu to tehdy připadalo legrační, dokud mu nevysvětlili, kdo to vlastně stávkokazi jsou. Timmy si stále nebyl jistý, jestli to všechno pochopil. I stávkokazi měli rodiny a potřebovali práci, aby je uživil.

Když stávka konečně skončila, úspory Gracových se stejně jako úspory mnoha dalších lidí smrskly na nulu. Jeho táta proto poslední rok pracoval na prodloužených směnách a ochotně bral veškeré přesčasy (a přitom stále otročil sedm dní v týdnu), aby vydělal zpátky peníze, o které přišli. Trávil doma jen několik hodin denně, a to spánkem, prací na zahradě, sekáním trávníku nebo péčí o jejich slepice a další hospodářská zvířata. (Randy Graco měl jako vedlejšák hru na farmáře a včelaře.) Timmy ho proto moc nevidal. Matku zase obvykle zaměstnávaly domácí práce, hraní bridže s kamarádkami nebo výpomoc v Dámském podpůrném spolku Spring Grove. Logicky tak trávil více času s dědečkem než s rodiči. Navzdory tomu, že se děda vzhledem k chatrnému zdraví rychle unavil, brával svého vnuka na ryby k místní říčce, chodili spolu na procházky do nedalekého Bowmanova lesa a hrávali *Pitfall*, *Asteroids*, *Combat*, *River Raid* a další videohry na herní konzoli Atari. Když se na to Dane cítil, občas spolu

zajeli do města a dopřáli si dva kousky feferonkové pizzy v pizzerii Genova, kde cpali čtvrták za čtvrtákem do hracích automatů *Galaga*, *Paperboy* a *Mappy*, dokud dědečkovi nedošly drobné, což obvykle bylo asi po deseti dolarech. Když se jednou u táty výjimečně sešla dobrá nálada s dnem volna, vyrazili všichni čtyři do Baltimoru na zápas Orioles s Yankees. S dědečkem se vysmívali soupeřovu týmu, dokud je máma nepřiměla zmlknout. Cestou domů oba usnuli na zadním sedadle auta Aries K jeho rodičů.

Timmy se při těchto vzpomínkách usmál. Doufal, že na tyhle zážitky nikdy nezapomene a nestane se mu tak to samé, co s jeho babičkou. Zdálo se, že zapomnětlivost nevyhnutelně přichází s dospělostí. Když se Timmy rodičů občas ptal na některé věci z doby, kdy vyrůstali, odvětili, že si na ně nepamatují. Všiml si, že to říkají i ostatní dospělí s výjimkou dědečka. Timmy chtěl být jako on a doufal, že jeho se zapomínání týkat nebude. Už tak bylo dost hrozné, že si nepamatoval babičku. Nedokázal si představit, že by zapomněl i na chvíle strávené s dědou.

Timmy si byl vědom toho, jaké má štěstí. Ano, jeho táta byl vystresovaný, a tím pádem nabručený ze své práce. A ano, jeho máma otci nejspíš až příliš ustupovala, zejména pokud šlo o rozhodnutí, která se týkala Timmyho a s nimiž často nesouhlasila. Ale Timmy věděl, že ho mají rádi, stejně jako ho má rád jeho dědeček. Mohlo to být horší. Alespoň že rodiče pořád má a oni se mu věnují. Otec jeho kamaráda Douga Keisera před třemi lety utekl. Jednoho večera zmizel z baru Whistle Stop se servírkou, rodinným autem a obsahem jejich běžného i spořicího účtu. Dougova matka poté začala pít a poslední dobou to vypadalo, že nedělá nic jiného. Nepracuje, akorát pobírá sociální dávky – a hromadí noviny. A časopisy. Plechovky od limonád. Nevyžádanou poštu. Kupony. Prázdné láhve.

Jako krysa. Po celém domě se jí povalovaly kupky předmětů. Vysoké, vratké hradby odpadků tvořily cestičky přes obývací pokoj, jídelnu a chodbu. Kromě Dougovy ložnice byl celý jejich dům prosáklý chlastem a plísni. Okna a žaluzie nechávala celý den zavřené, protože upřednostňovala tmu. Pokud Dougova matka svého syna stále milovala, dávala to najevo zvláštním způsobem. Většinu dní sotva registrovala jeho přítomnost, pokud na něj zrovna kvůli něčemu nehulákala. Doug si mohl přicházet a odcházet, jak se mu zachtělo, protože si ho jeho matka nevšímala a nesešlo jí na tom, jestli je doma. Co bylo horší, věnovala víc pozornosti Timmymu s Barrym – až příliš pozornosti. Timmy věděl, že není správné, jak se jich někdy dotýká, jak se na ně usmívá nebo co jim říká. Svými prsty se na jejich pažích zdržovala o trochu déle. Olizovala si rty, když s nimi mluvila. Prohýbala se v zádech a vystrkovala povislá ňadra. Připomínalo jim to začátek jednoho z těch dopisů v časopisech *Penthouse*, které občas četli. Nejspíš se jim to ale jen zdálo. Věděli, že mají bujnou fantazii. A Doug si toho rozhodně nevšiml (a pokud ano, nikdy se o tom nezmínil). Ale stejně jim někdy připadalo, že je Carol Keiserová nabaluje. A to bylo prostě divné, protože Carol Keiserová byla dospělá.

Kdykoli měl Timmy na své rodiče vztek, stačilo mu pomyslet na Dougovu matku, a hned se mu to v hlavě srovnalo. Všechno hned vypadalo líp a byl vděčný za to, co má. Když ani to nepomohlo, vždycky mohl myslet na rodiče Barryho. Žádný z chlapců o tom, co se děje u Barryho doma, nemluvil. Zvláště pak Barry. Timmy i Doug o tom věděli nebo to alespoň tušili. Když nad tím Timmy přemýšlel příliš dlouho, bylo mu do pláče. Ale konkrétní věci mezi nimi zůstávaly nevyslovené, stejně jako podivné chování Dougovy opilecké mámy.

Bylo to tak lepší.

Některé věci mají zůstat nevyřčeny.

Doug a Timmy předstírali, že nevidí Barryho modřiny a řezné rány. „A teď se vracíme k... Barbaru Thundarrovi!“

Úvodní znělka prostoupila celou místnost. Když reklamy konečně skončily, obrátili svou pozornost zase zpátky k obrazovce.

„Tenhle díl jsem ještě neviděl,“ zabručel dědeček.

„Já jo. Je to repríza. Krysí lidi žijí v podzemí.“

„To je něco jako ta podzemní klubovna, kterou jste si postavili na hřbitově?“ Timmyho to sdělení zaskočilo tak, že mu došla slova. Nikdo, a už vůbec ne dospělí, nemá vědět o Doupěti. Patří jen jemu, Barrymu a Dougovi! Jeho stavbou strávili většinu loňského léta. Vykopali díru dostatečně hlubokou na to, aby se v ní dalo stát, a dostatečně širokou na to, aby se do ní všichni vešli. Přikryli ji silnými dřevěnými prkny, zkonstruovali padací dveře, pro přísun vzduchu do ní zavedli starou rouru od kamen a prkna pak zakryli plachtou, kterou ukradli z Bowmanovy stodoly. Na prkna a plachtu nanесли drny, a tím celé Doupě zamaskovali. Kolemjdoucí by nepoznal, že tam něco je. Pracovali na něm každý den od časného rána až do západu slunce. Chlapci byli na svůj konstrukční zázrak pyšní. Shodli se, že to je ta nejlepší klubovna, jakou kdy kdo postavil. Minulý podzim a letošní jaro trávili víkendy tím, že v ní vysedávali, četli komiksy a prohlíželi si stará čísla časopisů *Hustler* a *Gallery*, které Barry ukradl svému otci. Nikdo jiný o její existenci neměl vědět.

Dědeček na něj mrkl. „Neboj se. Vaše tajemství je u mě v bezpečí. Nikomu nic nepovím.“

„Ale jak jsi na to přišel?“

„Chodil jsem na večerní procházky kolem hřbitova, protože mi to nařídil doktor, a především proto, aby máma



s tátou měli trochu času pro sebe, zatímco ty děláš domácí úkoly. Před pár týdny jsem si všiml, že přímo mezi hřbitovem a pastvinou Luka Jonese trčí ze země zakrytá rou-ra od kamen. Divil jsem se, kde se tam vzala. Při bližším zkoumání jsem si všiml, že mi půda pod nohama pruží. Praskání těch prken je slyšet, i když jsou pokrytá drny. Takže jsem se v tom trošku pošťoural a našel jsem kožený řemínek trčící z hlíny. Zatáhl jsem za něj – a ejhle, dole pod zemí se objevila tajná skrýš.“

„Člověče,“ zašeptal Timmy. „Mysleli jsme, že o tom nikdo neví.“

„Taky že neví. Kromě mě, pokud vím. A jak jsem řekl, nikomu ani slovo. Nechal jsem vám tam dárek. Nenapadlo vás, odkud se vzal ten karetní stolek?“

Vlastně ano, když se o tom teď dědeček zmínil. Timmy předpokládal, že jej Barry nebo Doug vylovili z jejich dalšího oblíbeného místa, jímž je městská skládka. Aniž by to Timmy tušil, oni se totéž domnívali o něm. Nikdo z nich to dál nepitval a nový přírůstek přijali s nevšímavostí vlastní všem dvanáctiletým klukům.

„Díky, dědo! To je skvělý.“

„Nestojí to za řeč. I když, pokud by ti to nevadilo, čas od času bych se zastavil a podíval se na ty hanbaté časopisy, které skladujete v té krabici. Za mých časů takhle dámy nevypadaly.“

Oba se tomu zasmáli, a když do obýváku vešla Timmyho máma a zeptala se jich, co jim přišlo tak legračního, rozesmáli se ještě víc. Odešla, kroucíc hlavou.

„Poslouchej,“ řekl dědeček. „Nebud' na svého tatíka tak ostrý. Myslí to dobře.“

Timmy se zamračil. „Já vím. Ale trhat plevel je otrava.“

„To teda je. Ale když měl tolik co teď ty, nutil jsem ho dělat totéž. Jen se pokouší chovat tak, jak považuje za

správné. Snaží se být otcem. To je těžká práce. A ty se zatím snažíš být klukem a dělat to, co považuješ za správné ty. To je taky těžká práce. Otcové a synové se z principu neshodnou. Určitě to platilo, když bylo dvanáct tvému tátovi.“

Timmy se marně pokusil představit si tátu ve svém věku nebo dědečka ve věku svého táty.

Sledovali, jak Thundarr, Ookla a princezna Ariel nakopávají mutantům zadky, a oba se u toho culili. Zaslechli, jak Elizabeth venku volá Randyho.

„Orwell se mýlil,“ řekl dědeček.

„Kdo to je?“

„George Orwell. Byl to slavný spisovatel. Nejspíš se o něm budeš učit, až budeš trochu starší. Napsal knihu, která se jmenuje 1984. Odehrává se v současnosti, ale tehdy to samozřejmě byla budoucnost. Společnost na tom měla být v roce 1984 bledě. Měla to být mizerná doba k životu. Ale mýlil se. Dnešek je ze všech nejlepší.“

Deset minut poté, co *Thundarr* skončil, se ozvalo zaklepání na vchodové dveře. Timmy otevřel. Ve dveřích stál Doug, byl celý zadýchaný a lapal po dechu. Jeho bílé, blátem potřísněné kolo BMX Mongoose leželo povalené na dvoře. Ve dvanácti letech měl Doug prsa jako holka. Byl to následek příliš mnoha tyčinek KitKat a misek zmrzliny Turkey Hill. Když tam tak nervózně přešlapoval, prsa se mu natrásala. V podpaží se mu tvořily tmavé koláče potu. Tlusté brýle měl zamlžené a čelo mu pokrýval pot. Na pihovatém obličejí mu naskakovaly tmavé fleky.

Doug třímal dlouhou černou plastovou tubu a vzrušeně jí mával.

„Hotovo,“ zahekal. „Pracoval jsem na tom celou noc. Musíš to vidět!“

„No dobře,“ opáčil Timmy. „Tak to vytáhni.“

Doug, který se stále snažil popadnout dech, zavrtěl hlavou. „Až v Doupěti. Vyzvedneme Barryho a prohlédneme si to tam.“

Timmy se ohlédl. Jeho dědeček pořád seděl na pohovce, ale po rodičích nebylo ani stopy.

„Teď nemůžu,“ zašeptal. „Táta říkal, že musím vytrhat plevel. Už na tom venku dělá. Bude se zlobit, jestli mu nepomůžu.“

„Klidně běž,“ řekl mu dědeček. „Tohle zní důležitěji. Já to s tvým tátou vyřídím.“

Timmy se usmál. „Určitě? Říkal jsi, že dělá to, co považuje za nejlepší.“

Dědeček mávl rukou. „Určitě, žádný problém. To, že si myslí, že je to něco nejlepší, ještě nemusí znamenat, že to tak opravdu je. Sakra, vždyť je první den letních prázdnin. Kluci v tvém věku by si měli hrát a objevovat svět. Nemáte pracovat. Toho si užijete, až budete starší. Ještě vám to nedochází, ale tohle jsou nejšťastnější dny vašeho života. Užijte si, dokud můžete.“

Odmlčel se, odkašlal si a propnul prsty, jako by ztratil cit v levičce. Potřásl hlavou a pokračoval. Jeho hlas zeslábl. „A kromě toho ti máma stejně pořád říká, že bys měl trávit čas venku místo vysedávání před televizí, koukání na animáky a hraní arkádovek. Nebo ne?“

„Přesně!“

„Tak už běž. Bavte se, kluci. Potom vám natrhnu zadek v *Pitfallu*. Konečně jsem přišel na to, jak se dostat přes ty zatracené škorpióny.“

„Díky, dědo!“ Timmy vyběhl ze dveří a pak z náhlého popudu udělal něco, co od svých dvanácti let už moc nedělal. Otočil se, rozběhl se k dědečkovi a prudce ho objal. Ten v předstíraném překvapení zasténal a jednou rukou mu stisk oplatil. Volnou ruku stále ještě propínal.

„Mám tě rád, dědo.“

„Já tebe taky, kluku.“

Políbil jej na čelo a Timmy ucítil jemný závan kouře z dýmky, což bylo další z dědečkových tajemství, protože doktor a Timmyho rodiče mu kouření zakázali.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Timmy.

„Jistě,“ zafuněl. „Jen mi dnes ráno trochu dochází dech. Asi si půjdu lehnout a dám si šlofíka, zatímco budete pryč. Utíkej, než se máma s tátou vrátí. A pozor, ať vás táta nezmerčí, jak odcházíte.“

Rozcuchal vnukovi vlasy, jež měl Timmy sestříhané stejně jako Kevin Bacon ve filmu *Bez dozoru*, který Timmy s rodinou viděli před pár měsíci.

„Vypadá to, jako by ti na hlavě chcipl dikobraz.“

„Aspoň nejsem šedivec.“

„Počkej, až ti bude tolik co mně.“ Dědeček znovu prohnul ruku. Zatvářil se, jako by měl zaživací potíže.

„Určitě jsi v pořádku, dědo?“

„Určitě. A teď už běž. Zmiz odsud.“

„Mám tě rád,“ zavolal Timmy ještě jednou přes rameno.

„Já tebe taky.“

Timmy vyšel za Dougem na dvůr. Jeho vlastní BMX Mongoose stálo zaparkované vedle chodníku, stojan se bořil do trávy. Kluci naskočili na kola a rozjeli se po příjezdové cestě.

„Viděl to někdo další?“ zeptal se Timmy. Doug zavrtěl hlavou.

„Máma o sobě furt ještě neví.“

„Z čeho jsi tak zadýchaný?“

„Číhal na mě Chňapák. Když jsem jel kolem, vyletěl z příjezdovky a málem mě hryzl do kotníku.“

Chňapák aneb postrach jejich existence (spolu s občasnou šikanou vykonávanou grázly ze sousedství Ronnym,

Jasonem a Stevem) byl černý dobrman patřící rodině Sawyerových. Sawyerovi vlastnili mléčnou farmu u silnice mezi Dougovým a Timmyho domem. Na druhé straně cesty ležel Bowmanův les. Kluci museli projít přes Chňapákovo území pokaždé, když šli k Dougovi. Pes se obvykle zdržoval poblíž statku, ale jakmile projížděli kolem na kole, nějaký šestý smysl ho upozornil na jejich přítomnost, ať byli potichu sebevíc. Pokud nebyl přivázaný – což se stávalo často –, vyrazil se štěkotem a vrčením po příjezdové cestě. Nejedny tenisky a ponožky už na tato setkání doplatily. Barrymu na lýtku zůstala jizva po tom, co se do něj Chňapák téměř před dvěma lety zakousl.

Byla to jedna z mála Barryho jizev, jejíž původ Timmy s Dougem dokázali identifikovat.

„Já toho psa nenávidím,“ zamumlal Timmy, když mířili ke konci příjezdovky.

„Jo. Jednou mu dáme za vyučenou.“

Timmy přikývl. Posledních pár týdnů spřádal plán, jak dát Chňapákovi co proto, ale kamarádům o tom ještě neřekl.

Gracovic dům, stojící na úbočí kopce, byl bungalov se třemi ložnicemi a dvěma akry pozemku. Zahrada se rozkládala na zadní straně pozemku; sousedila s domem Barryho rodičů a se stavením Billa a Karen Wahlových, což byl postarší bezdětný pár. Za normálních okolností by Timmy a Doug přešli zahradu a zamířili vzhůru do kopce. Ale tu právě okupoval Timmyho táta a vytrhával plevel, který měl mít na starost Timmy. Řídili se proto dědečkovou radou a vzali to oklikou.

Na silnici odbočili doprava na Anson Road, úzký dvouprohýbový úsek asfaltové cesty protínající krajinu, který řidičům poskytoval zkratku ze silnice číslo 516 na silnici 116. Po ní dojeli až na okraj Gracovic pozemku. Minuli akrovou

pláň, z níž jeho otec udělal pastvinu a přistavěl tu malý chlév se dvěma stáními pro krávu a dvě ovce. Nalevo od nich se táhla Laughman Road vedoucí k Dougovu domu – pokud se vám tedy podařilo projít kolem Chňapáka – a napravo od nich se nacházel úzký pruh lesa. „Náš les,“ říkali mu kluci, i když přísně vzato patřil farnosti. Poté opět odbočili doprava na Golgotha Church Road, což byla úzká silnička vedoucí přímo do kopce. Po jejich levé straně se rozprostíral hřbitov. Úpatí kopce bylo plné starých hrobů a chátrajících krypt z devatenáctého století. Jeho vrchol pokrývaly novější, zachovalejší pomníky. Napravo od nich se rozkládal les a pozemek Timmyho rodičů. Před zrakem Randyho Graca je skrývalo stromoví. Les, hřbitov a Doupe – tohle bylo jejich hřiště. Občas si udělali výlet na městskou skládku, na níž hledali poklady nebo stříleli ze vzduchovek po krysách. Jindy se vydali do Bowmanova lesa, kde v potoce chytali střevle a raky a stříleli po vodních užovkách. Jednou týdně vyrazili na kolech do Spring Grove, kde si v novinovém stánku pana Messingera koupili komiksy (tehdy zbraně nechávali doma). Většinou se však spokojili s tím, co jim skýtal hřbitov a okolní les. V průběhu let se tato oblast stávala vším možným; byla pro ně Hvězdou smrti, pirátskou lodí i amazonskou džunglí s imaginárními dinosaury nebo bojištěm druhé světové války.

Tohle byl jejich svět a oni mu vládli; tři králové, kteří nikdy nezestárnou a navždy jim bude dvanáct. Léto teprve začínalo, dny byly dlouhé až nekonečné a jejich starosti i úzkosti se na pozadí temně modré oblohy jevily nicotně.

Doug si z očí otřel pot. „Znáš ten automat s *Froggerem* dole v Prádelně?“

„Jasně.“

„Včera jsem na něm nahrál nový nejvyšší skóre. Ale pak ho Ronny Nace vytrhl ze zásuvky a všechno vymazal.“